

ES MĪLU VENTSPILI

Es mīlu Ventspili. I love Ventspils. Я люблю Вентспилс. J'aime Ventspils. Me encanta Ventspils. Tie nav tukši vārdi. Tie ir vārdi ar savu stāstu. Tie ir vārdi ar vēsturi, likteni, pagātņi, tagadni un nākotni. Tie ir vārdi, kurus glabāšu savā sirdī visu mūžu, vārdi, ko teikšu saviem mazdēliem. Vārdi, kas nāk no dvēseles dziļēm, vārdi, kurus pasakot skaļi, pārskrien šermuļi un galvā sāk rosīties miljoniem sirdij mīļu brīžu. Kritieni un kāpumi, cerība, sapņi, mērķi, mīlestība, tikšanās un atvadas...

Es mīlu Ventspili kopš bērnudārza laikiem. Es mīlu savu bērnību par to, ka tanī bija Ventspils. Mana pirmā mīlestība, mīlestība no pirmā acu skatiena. Tas bija vasarā. Tas bija jūnijā. Es ceļoju pa Ventspili, skaitīju govis, uzņēmu fotogrāfijas un ļoti cerēju uzvarēt konkursā “Atrodi visas Ventspils govis”. Es biju aizrautīgā sajūsmā un pārliecības pilna, ka ikviena Ventspils gotiņa iznāks no savas slepenās vietas man pretī paspiest roku un iemūžināt šo slīdošo, virmojošo un tik trauslo brīdi. Es minēju mīklu, kā tad tā ielas luktura govs tur augšā turas, viņa noteikti pa nakti noies lejā, jālūdz mammai atnākt še pa

Es iemīlējos vēlreiz Ventspilī skolas Man līdzī bija citi cilvēki, es pati jau biju cita. Ventspils gan joprojām palika man uzticīga. līdzī savu lielo pirmo pusaudža mīlestību, lai Ventspilī to trīskāršotu. Tikai es, viņš un Ventspils. Es iepazinos ar kuģīša “Hercogs

nakti...

gaitās.

Paķēru

Jēkabs” kapteini un pielaikoju jūrnieka cepuri, es saglabāju brauciena biļetes – uz tām bija melnbalta kuģa stūre. Pirmo reizi savā dzīvē nogaršoju cukurgailīti un sapratu, ka randiņi ar Ventspili tikai sākas. Iemūžināju Krišjāni Voldemāru ar solījumu sev izlasīt visus viņa šedevrus un atgriezties Ventspilī – dalīties ar pārdomām, izvēlēties mīļāko. Aizrautīgi un mazliet nemierīgi tvēru ciet visas

brošūras, laikrakstus, avīzes, vizītkartes, reklāmas. Lai paliek vairāk atmiņu, es sev uztaisīšu velmju karti un pielikšu pie sienas. Es vēlos dzīvot Ventspilī! Es Tevi mīlu!

Man sākās attiecības ar Ventspili 2014. gadā. Es iemīlējos Ventspils Augstskolā. Tā bija vasara. Tas bija jūnijs. Satraukusies, mazliet bāla, mazliet pelēka, vietām pat zilgana – es braucu stāties Ventspils Augstskolā. Ceļš šķita bezgala garš, trīs stundas stiepās veselu mūžību. Satraukumam nebija gala, mana lolotā Ventspils, es nāku! Beidzot klāt, kārotais uzraksts “Laiņi lūgti!” Pārventa, autoosta, “Šokolāde”, “Tobago”, lielā puķu govīs, “Rubīns” un “Diāna”. Piestājam pabrokastot – pankūkas ar sieru, rīta kafija un kēkss. Šīs brokastis atceros, it kā tas būtu bijis vakars. Ak... Nokārtoju formalitātes un dodos uz jūru. Maigais, bet uzstājīgais vējš čukst man: “Mēs vēl tiksimies ne vienu reizi vien!”

Man sākās attiecības ar Ventspili 2014. gadā. Tā bija vasara. Tas bija augusts. Cerību, mīlestības, ambīciju, ar veselu kaudzi ieplānotā un veselu auto ar mantām es braucu, ne, es lidoju uz Ventspili! Ventspils... šķiet, mēs dzīvosim kopā! Es Tevi mīlu! Mēs skaitīsim kopā govīs, kas slēpjas visnegaidītākajās vietās un mēs dzersim rīta kafiju kopā! Mēs ar Tevi cīnīsimies kopā ar uzdevumiem un mājasdarbiem, vakaros sēdēsim meža nomaļākajā stūrī un mācīsimies no galvas “*The Great Gatsby*” darba nebeidzamās metaforas un vārdus ar tūkstoš nozīmēm. Mēs krāsīm Ventus un izstaigāsim visus veikalus, visas kafejnīcas! Mēs dosimies uz kino, izvēlēsimies visromantiskāko filmu un zaudēsim laika izjūtu!

Četri gadi Manā Ventspilī traucās zibenīgi. Toreiz šķita, ka laika ir daudz, ka mēs būsim kopā uz mūžu... Ar ļoti siltu, maigu, mīlīgi-mājīgu sajūtu sirdī atceros šos aizraujošos kā Amerikāņu kalniņi jaunības gadus. Bezgalīgie vakari pirms sesijām, kritumi un kāpumi, mīlas dēkas, kursi un konkursi, draugi un paziņas, svētki un ikdiena... Es mīlu Ventspili par katru piedzīvoto brīdi kopā, par gardajām kartupeļu pankūkām Lemberga hūtē, par izcili nosvinētajām četrām dzimšanas dienām, par randiņu ar debess ķermeņiem planetārijā, kur vesela zāle uz stundu piederēja man vienai un es kā bērnodarziņš klausījos pasaku par debesu valdnieku. par zilajām

rozēm, kuras vairs nekur un nekad neesmu redzējusi. Pateicību un nostaļģijas saraksts ir nebeidzams, es ik dienu atceros kaut ko no Ventspils.

Mēs joprojām esam kopā, Ventspils, tikai attālināti. Mēs atkal cīnāmies ar mājasdarbiem un sesijām, mēs naktīs rakstām kursa darbus, mēs brokastojām kopā un dalāmies ar atmiņām, bet tagad es pie Tevis ciemos braukšu ar savu vīru un mazo dēliņu, lai nodotu savas atmiņas nākamajai paaudzei. Uz tikšanos, Ventspils! Es Tevi mīlu.

